

ԻՆՉՈՒԻ ԼՈՒՌ ԵՍ ԽԱՉ

(ԽԱՉՎԵՐԱՅԻ ՏՕՆԻՆ ԱՌԹԻՒ)

Ինչո՞ւ լուռ ես խաչ. ուր որ քեզի կը հանդիպիմ տխուր և սպաւոր ես. ու չեմ խօսիր. դուն որ դարեր շարունակ ներշնչեցիր, լուսաւորեցիր, մխթարեցիր, առաջնորդեցիր մարդը, և անոր ապաւէնը եղար, լուռ ես այսօր և տխուր: Երբ դուն գեռ կը խօսէիր մարդկութեան, հազարաւորներ քեզմէ ներշնչուած ու մխթարուած՝ քեզ իրենց տաք արցունքներով կը լուսային: Այսօր դուն ես լացողը կարծես, խաչ փըրկարար:

Այսօր, ինչպէս երէկ, դուն կը կանգնիս մեր եկեղեցիներուն ու խորաններուն վրայ. կաս տակաւին մեր դպրոցներուն ու տուններուն մէջ և մեզմէ շատերը քեզ ունին իրենց կուրծքերուն վրայ, բայց ամէն տեղ լուռ ես դուն:

Սուրբ Աւետարաններուն վրայ ուր քեզ կը համբուրենք, հոն դարձեալ լուռ ես ու չե՛մ խօսիր մեզի, խաչ պատուական:

տափառ երեցաւ և կենդանացաւ իմ աչքերուն, ես յափշտակուեցայ և կարծեցի երկինքի մէջ ըլլալ:»

Երկինքին մէջ կ'երգե՞ն ուրեմն: Այո, կը պատասխանէ մեզի Յայտնութեան զիրքը: Եւ ան մեր առջեւն կ'անցնէ, Արքայու թեան ծառուղիներու մէջ, «իրենց կիթառներու վրայ կիթառողներու» դասեր: Այո՛, կ'ըսէ Սուրբ Սէտիլ՝ սրբազան Երաժշտութեան պաշտպան սրբուհին, և ես կը հաւատամ որ եթէ չերգէին երկինքի մէջ, ան խոյս պիտի տար անկէ, ժամանակ առ ժամանակ, գալ լսելու համար Գօնֆէրանտիայի համերգները: Բայց մենք այդ պաւտիւր պիտի չունենանք, և Պ. Շէլլի պիտի չնեղանայ ինձի, եթէ ես իրեն ըսեմ որ Արքայութեան դպրաց դասը (psalette) կ'երգէ գեռ ևս աւելի գեղեցիկ քան Նօթր-Տամի գեղեցիկ դպրաց դասը:

Թարգմ.

CHANOINE COUBÉ

Կ. ՍՐԿ. ՄԿՐՏԻՉԵԱՆ

Ինչո՞ւ լուռ ես այսպէս. անո՞ր համար արդեօք որ փոխան սիրոյ և զոհաբերութեան հոգիին որ ուղեցիր ներշնչել մեզի, մենք լեցուած ենք այսօր ատելութեամբ իրարու հանդէպ. տխու՞ր ես ի տես մարդկային թշուառութեան: Ան օրեր կ'ապրինք, ու դուն լուռ ես:

Երբ դուն կը խօսէիր կեանքը տարբեր էր բոլորովին: Անուշ էր աշխարհը՝ անուշ քու խօսքովդ մխթարուած:

Չեմ խօսիր այսօր, ու մենք անդունդէ անդունդ կը զրուովինք արիւնոտ մարմիններով ու հոգիներով. փակէ վիճը մեր առջև, խաչ. խօսէ մեզի, ինչպէս խօսեցար դարերով մեր նախահայրերուն: Առաջնորդէ մեզ, ինչպէս առաջնորդեցիր զանոնք, խաղաղեցնելով փոթորիկը որ կը սպառնայ մեր կեանքին նաւը խորտակելու:

Բայց չեմ խօսիր... արդեօք մեզ չե՞ն լսեր, խաչ. մեր աղաղակները մինչև երկինք հասան. ահա ելի է փոթորիկը մեր շուրջ, մենք քեզի կը նայինք խաչ, փըրկութեան համար:

Չեմ պատասխաներ. չեմ խօսիր մեզի, թերեւս պիտի լուռ ես որքան ժամանակ որ մենէ շատերուն համար զարդ մըն ես միայն մեր եկեղեցիներէն դուրս ու ներս, մեր տուններուն և դպրոցներուն մէջ և Աւետարաններուն վրայ. մեր համբոյրներուն՝ որոնք զուրկ են սիրոյ ամէն ջերմութենէ... պիտի լուռ ցորչափ անունով միայն քրիստոնեայ ենք, ու ցորչափ քեզ կը կրենք մեր կուրծքերուն վրայ, բայց տեղ չունիս մեր սրտերէն ներս. պիտի լուռ թերեւս մինչև որ մենք սորվինք քեզի խօսիլ ու մանաւանդ կարող ըլլանք քեզ իմանալ:

Բայց մենք պիտի զգաստանանք, խաչ, ու դուն այն ատեն մեզ պիտի չձգես թշուառութեան մէջ, մեր վիշտերուն հետ առանձին. պիտի խօսիս մեզի ու մենք պիտի լսենք քեզ:

Երուսաղեմ

Կ. ՄԻՀՐԱՆԵԱՆ

